

יתד היום

האור שבתוך החשיכה

השבוע תציין מדינת ישראל מלאת 71 שנה להקמתה. כמה גדולים היו עיני חכמים, אשר חזו בעיני רוחם את ההרס והחורבן שתגרום מדינת ישראל לכל היקר והקדוש לעם ישראל. הנה בימים אלו ממש, עומדת להתכנס ועדה מיוחדת, שמטרתה 'להתיר' חילולי שבת המוניים, לרגל איזה אירוע עולמי, האמור - לדעת מארגניו - להראות את 'פניה היפות' של מדינת ישראל, ובמקום להראות לעולם כולו את ייחודיותה של המדינה היהודית היחידה בתבל, מנסים המארגנים להראות לכולם כי הציונות הגשימה את חלומה ו'ככל הגויים בית ישראל' רח"ל.

מורי ורבי הגאון רבי יוסף הכהן רוט זצוק"ל, היה מספר בשם הגאון רבי שמואל יוסף רבינוב זצוק"ל (רב קהילת "עדת ישראל" בלונדון, מתלמידי הסבא קדישא מרן ה"חפץ חיים" זיע"א, מחבר הספר "דברי שיר" ועל שמו נקרא בית הכנסת הידוע בב"ב), שעם ההכרזה על הקמתה של מדינת ישראל, באו אליו מתפללי קהילתו החרדים והיראים, בתביעה לומר "הלל" ביום פרץ המדינה. באותם ימים, שנים ספורות בלבד לאחר חורבן קהילות אירופה, כאשר המוני עמך בית ישראל ראו בהקמתה של מדינת ישראל את ניצני הגאולה המפציעה, קשה היה לתת נימוקים והסברים שכלתניים להסביר את ההתנגדות לה, ולכן ברוב חוכמתו אמר להם הרב: בתורה, כידוע, יש פרשה של 'ערלה'. כך אומרת התורה: "וְכִי תֵבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ וַיִּטְעַתֶּם כָּל עֵץ מֵאֵכֶל וְעֵרְלָתֶם עֵרְלָתוֹ אֶת פְּרִי שְׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם עֵרְלִים לֹא יֵאָכֵל. וּבִשְׁנֵה הָרְבִיעִת יִהְיֶה כָּל פְּרִי קֹדֶשׁ הַלְוִיִּם לָהּ". כאשר נוטעים עץ, לא אוכלים מפירותיו בשלש השנים הראשונות, אלא ממתנים עד השנה הרביעית. וכל כך למה? כי בתחילת פריחתו של העץ, אין לדעת אלו פירות ייתן, רק לאחר שלש שנים, כאשר רואים שהוא נותן פירות מובחרים, אזי אפשר לברך עליהם ולאכולם. אף אנו - הוסיף הרב רבינוב - אל נמהר 'לברך' על המדינה. מוטב שנמתין שלש שנים ונראה אלו פירות היא תתן ורק אז נחליט אם נברך. למותר לציין שלאחר שלש שנים, כבר אפשר היה לראות את ניצני פירות הבאושים של המדינה, והשאלה פרוחה-הלכה לה. דברים נכוחים שכתב הספרא-רבא, נאמנם של גדולי ישראל, רבי משה שינפלד זצ"ל, במלאת מחצית יובל למדינת ישראל, כאשר במאמר נוקב, בו הסביר את הגדרתו הקולעת והתמציתית של מרן החזון-איש זצוק"ל למהותה של מדינת ישראל מול השקפת הנפל הציונית באומרו: מדינת ישראל אינה 'אתחלתא דגאולה' כי אם 'סוף הגלות'. הדברים שנכתבו אז, כאשר האליל הציוני עדיין היה בתוקפו - אם כי סימני ההתפכחות ממנו כבר נראו בשטח - הם רלוונטיים שבעתיים בימינו, כאשר לא נותר מאותו אליל דבר וחצי דבר. אבל בימים אלו של חגיגות קולניות, נאומים נמלצים, וענני עשן ה'מגל' המרחפים בחלל האוויר, כאשר פה ושם, לרוב הבושה, ניתן לראות בין מפרחי העשן גם דמוי-חרדים, הנה כמה קטעים קצרים ממאמרו הארוך:

המדינה החוגגת את מחצית יובלה, היא ילדתה החוקית והבלתי מעורערת של הציונות. מטרתה הבלעדית של הציונות לא היתה שיבת ציון (גם כאשר הזדהה הקונגרס הציוני עם המרת ציון באונגדה, לא נטש את תוארו הציוני), הייעוד הסופי של הציונות היתה הנורמליזציה של העם היהודי, חתירה מקעקעת תחת צקן-לחשו של אדון הנביאים - וְנִפְּלִינוּ אֲנִי וְעַמִּי מִכָּל הָעָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. התכחות למשא - 'עם זו יצרתי לי תהלי' ספרי'. מרד גלוי בתוכחת האזהרה (יחזקאל כ, לב-לג) - וְהָעֵלָה עַל רוּחְכֶּם הִיוּ לֹא תִהְיֶה אֲשֶׁר אַתֶּם אֹמְרִים נְהִיָּה כְּגוֹיִם כְּמִשְׁפָּחוֹת הָאֲרָצוֹת... אם לא בִּיד חֲזָקָה וּבְזֹרֹעַ נְטוּיָה וּבְחִמָּה שְׁפוּכָה אֲמָלֹךְ עֲלֵיכֶם'. הציונות פשטה ידה בעיקר, בייחודו של עם ישראל להיות שונה מכל לאום, היא התקוממה נגד סוד קיומו של העם היהודי, היא שללה ונטלה את כל טעם סבלו וייסוריו. לא ביקשה לדחוק בלבד את הקץ המשיחי, אלא התיימרה לדחות ולהדיח אותו לחלוטין. כבר אמר מרן הגר"ח מבריסק זצוק"ל: הציונות השכיחה לפגוע בנקודה הפנימית ביותר! אם תמצא לומר הרי כל נתיב תולדות ישראל מיום צאתם ממצרים, מרוצף במאבק סמוי בין השמירה על סגולתו המהותית לבין הזעקה המתפרקת: 'והיינו גם אנחנו ככל הגויים'. זוהי ההתגוששות הנצחית בין שני היצרים שבעם היהודי, ויפה הגדיר הרב ד"ר יצחק ברויאר את הציונות כהתגלמות היצר-הרע הלאומי.

שוני יסודי היה קיים בין תנועת ההתבוללות והציונות. בעוד הראשונה הציעה טמיעה אינדיבידואלית כפתרון לבעיית היחיד, הרי הציונות הטיפה לטמיעה קולקטיבית כפתרון לבעיית העם כולו, שאמנם לא יתערבב בין הגויים, כאשר אלה דוחים אותו מעל פניהם, אלא ישווה וידמה להם, כפי שכתב הרצל ביומנו כי אין הציונות שואפת לביטול מוחלט של הדת, אלא מועידה לו תפקיד פולחני וטקסי בלבד, כמו שכתב בספרו "מדינת היהודים": 'את הרבנים נכלא בבית הכנסת, כשם שנכלא את הצבא בקסרקטינים'. הציונות שהעמידה את הכל על קלף המדינה, חשפה את הנצחיות של העם היהודי לסכנת חידולן שהיא מנת חלקם של כל עמי הארץ, הנעלמים מעל במת ההיסטוריה לעת חורבן מדינתם. בכך הפכה הציונות להיות האויב הרוחני המסוכן ביותר שקם לו לעם היהודי בתולדותיו!

לא כאן המקום לתאר כיצד באמצעות המדינה מגשימה הציונות חלילה קמעה קמעה את אידיאל הנורמליזציה של העם היהודי, העברה על דת של שבטים שלמים, הרס הבית היהודי, הידרדרות מוסרית, חינוך כופרני ומתירני, הם אבני-דרך אופייניים. לאדוקי ה'האתחלא דגאולה' שתי תשובות מונחות באמתחתם לכסות על כל פשעים: שיפוט דתי לנישואין וגירושין ופריחת מוסדות התורה בארצנו. השיפוט הרבני הולך ומצטמק ורע לו בעקבות פירושיו של בית המשפט העליון (- להזכיר, המאמר נכתב לפני כ-45 שנה, עוד לפני שמדינת ישראל מלאה במאות אלפי גויים, המביאים לנישואי תערוכת רח"ל, או מה שלא פחות גרוע - גיורים פיקטיביים כדי 'להכשיר' נישואין אלו בגושפנקא 'רבנית', וזאת כאשר ההרס נמשך עד היום ולא הרבה נשאר מכוחה של הרבנות ומסמכותה).

הטענה השנייה על פריחת מוסדות התורה, היא אמנם ב"ה עובדה מציאותית, אלא שהיא לא באה הודות למדינה, רק למרות לה. תמיכת המדינה בבחור ישיבה אינה מגיעה לאחוז אחד מההקצבה לכל סטודנט. פריחת הישיבות היא תופעה כללית בכל מקומות של ריכוזים יהודיים, והיא נס-הצלה גלוי מחסדי ד', אחרי חורבן מרכזי התורה במזרח אירופה, לקיום ההבטחה ש'לא תשכח מפי זרעו'. התפתחות הישיבות ורשת החינוך התורתי על אדמת ארה"ב, הצחיחה והחומרנית, היא באופן יחסי הרבה יותר מפתיעה וגדולה מאשר בארץ הקודש, פלטרניה של תורה. ודאי המדינה יכלה בחוק גיוס בני ישיבות ובנות כשרות, להקמיל את הפריחה באיבה, אולם אף זה מסימני ההצלה כאשר לב שרים ומלכים ביד ד', וכשם שמשחררים לומדי תורה בכל העולם מגיוס לפי פטור המוענק למשתלמים בכהונה דתית, כן גם דוחים את גיוסם במדינת ישראל. כאמור, דברים אלו נכתבו עוד בימים בהם עוד הסכימו מנהיגי המדינה 'לכלוא את הרבנים בבתי הכנסת', ולא לכפות עליהם להיות שותפים להידרדרות הציונית. בימים אלו, כאשר חלפו להם כבר 71 'שנות ערלה', לא צריך להכביר במילים. העובדה שנציגי היהדות הנאמנה, צריכים להיאבק שוב ושוב, כדי להסדיר את מעמדם החוקי של לומדי התורה, לבל יוגדרו 'עריקים' ו'פושעים פליליים', היא אות קלון למדינת ישראל ומורידה ממנה את הזכות להיקרא 'מדינה יהודית'. המציאות בה השבת נעקרת שוב ושוב מרשות הרבים, נכרים מתערבים בכרם בית ישראל, ועוד מיני מרעין בישין שאין מכבודו של העיתון לכתוב עליהם, מעקרים את החגיגות הללו מכל תוכן. רק המשך פריחת עולם התורה על אפס ועל חמתם של מייסדי הציונות וממשיכי דרכם פורקי העול, היא העדות הנאמנה להבטחת התורה 'כי לא תשכח', וגילוי ההשגחה האלוקית גם בתוך 'הסתר הפנים' בו אנו נמצאים. מקיימי התורה ונוטריה, עמלי התורה ומחזיקיה, הם הערובה לכך שנזכה לצאת במהרה מהגלות הקשה בין אחים, אל הגאולה השלימה והאמיתית.

.י.י'